Kees Moerings

Gouwe Verhalen is een serie interviews met mensen die het verleden van Gouda zelf hebben beleefd.

Gert Jan Jansen

‘Grappig dat die oude zeevaarders, gebroeders de Houtman, mij weer in de schoot van de Historische Vereniging hebben gedreven. Ik heb een paar jaar terug bedankt, omdat ik ’s avonds niet meer over straat wilde voor de lezingen. Toen belde jij over een pijpje voor de Houtmandag. Dat was best ingewikkeld, maar het is gelukt. Al pratend dacht ik: die geschiedenis van Gouda vind ik toch wel erg interessant. Ik ben weer lid geworden en ook naar een lezing geweest.

Ik ben als Cornelis Arie Moerings op 4 november 1937 geboren op de Bloemendaalseweg nummer 59. Waddinxveen staat er in mijn paspoort. Pas in 1964 is het daar Gouda geworden. Ik ben de eerste van vijf zonen in het gezin van Jan Moerings en Cee Moerings-van Schaik, maar niet het oudste kind. Twee zussen zijn ouder: Ann en Trees. Na mij kwamen Adrie, Jan, Joop en Martin. Zes van de zeven leven nog. Adrie – wie kent hem niet in Gouda – is helaas eind 2010 overleden. Ik mag dan officieel in Waddinxveen geboren zijn; ik voel me 100% Gouwenaar. Je kwam alleen in het Gouwedorp als je op het gemeentehuis moest zijn. De naam Moerings komt al honderden jaren voor in deze streek. Onze tak is vanuit Roosendaal via het Westland in de regio neergestreken. Het waren landarbeiders en rietdekkers. Zegt de naam ‘Broek, Thuijl en ’t Waal’ je iets? Dat was ooit een zelfstandige gemeente tegen Gouda aan, in de buurt van ’t Weegje. Daar kwam mijn grootvader vandaan toen hij aan de Bloemendaalseweg ging wonen. Daar was in 1903 nieuw gebouwd. Mijn vader groeide er op en vervolgens

Kees Moerings (1937)

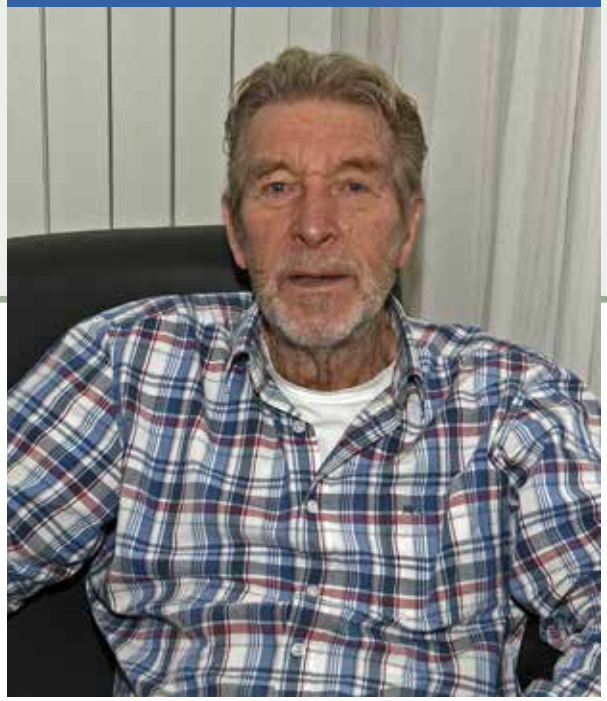

Kees Moerings (foto: Nico J. Boerboom)

zijn gezin ook. De bouwtekening ligt in het streekarchief, maar het pand is alweer afgebroken. Daar is nu een groenstrook voorlangs de Azaleasingel.’

Huis Bloemendaalseweg 59, rechts vader (collectie-Moerings)

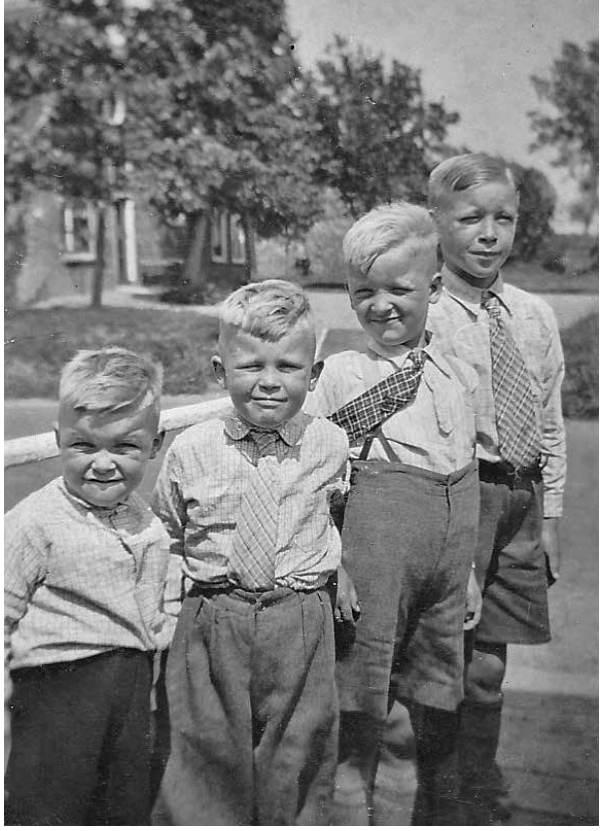

V.l.n.r. broers Joop, Jan, Adrie en Kees Moerings circa 1945 (collectie-Moerings)

Ouders

'Mijn vader zou ik willen omschrijven als een kleine zelfstandige. Hij verkocht klompen en borstels en hij speelde accordeon op bruiloften en partijen, waar mijn moeder ging bedienen. Op zondagmiddag ging hij op de fiets kijken waar in de sloten eendenkroos bij elkaar was gedreven. Dat werd dan maandagmorgen vroeg gevist en aan tuinders verkocht. Rond 1948 ging mijn vader grasmaaien in dienst van de gemeente Waddinxveen. Mijn moeder wist ook van aanpakken. Ze kwam uit een groot gezin in Polsbroek. Al op veertienjarige leeftijd moest ze het huis uit om bij een boer te gaan werken. Moeder dreef thuis een winkeltje in tabak en ze was baakster. Als er bericht was dat een geboorte aanstaande was, snelde zij ernaartoe. Als de dokter kwam, was het meestal al geregeld. Ook bij het eind van het leven was ze nauw betrokken via het afleggen en opbaren van de overledenen. Ze konden goed met geld omgaan. Voorraden zijn dood geld, zei mijn vader bijvoorbeeld. Dat vermogen hebben ze op alle kinderen overgedragen. Wat ik ook zo bewonder in mijn ouders, is dat ze – binnen beperkte mogelijkheden – zelf hun leven inrichtten. Mijn moeder heeft verteld dat ze door periodieke onthouding de eerste zeven jaar van hun huwelijk geen kinderen kregen. Daar werd schande van gesproken! Een jong katholiek echtpaar en geen kinderen? Wist je dat 85% van de bewoners van de Bloemendaalseweg toen rooms-katholiek was? Tradities werden in ere gehouden. Als iemand overleden was, kwam 'de zwarte kraai' langs om aan te zeggen. De buurt ging naar het huis van de overledene om de litanie te bidden. Als tienjarige jongen ontkwam je daar niet aan. Dan zat je een hele tijd met je blote knieën op een kokosmat. Ik kan over mijn jeugd aan de Bloemendaalseweg veel vertellen, maar dat heb ik al gedaan voor Paul Wennekes. Je kunt het lezen in het boek *Bloemendalers aan de Cleywech* dat de Vereniging Bescherming Bloemendaalseweg in 2014 heeft uitgegeven.'

School

'Het zal 1943 geweest zijn dat ik voor het eerst naar school ging: de Mariakleuterschool op de Hoge Gouwe. Wat ik me ervan herinner, is de daktuin. Je had er een fantastisch uitzicht. Bij een Open Monumentendag ben ik een keer terug geweest. Ik realiseerde me dat ik daar voor het eerst mijn verlangen naar vrijheid ervoer. Door de oorlog duurde het tot 1945 voor ik naar de lagere school kon, ruim zeven jaar oud. Dat was op de Spieringstraat. Je denkt misschien de Aloysiusschool, maar het was de Stanislas Kostkaschool. Die zaten samen in één gebouw met links en rechts identieke ingangen. Hoorde je bij de parochie van de Gouwekerk, ging je naar de Kostkaschool. Gingen je ouders naar de Kleiwegkerk, zat je op de Aloysiusschool. De kerk had dat zo bepaald. Jammer dat de naam Kostkaschool uit de herinnering verdwenen is. Waarom moesten zelfs de letters eraf? Het was een half uur lopen, de eerste jaren

Kostkaschool, duiven wachten op Kees (foto: Gert Jan Jansen)

op klompen. De les begon om negen uur. Een keer in de week ging je 's morgens ter communie in de Gouwekerk. In mei, Mariamaand, zelfs iedere dag. Als je in de winter op school kwam, was het daar koud. De kachel moest aangestoken worden door de conciërge, meneer Van der Vlist. Ik zie het nog voor me: jongens kleumend rond de kachel, terwijl een lange magere man zijn magische werk doet. Tussen de middag had je een uur vrij. Te kort om naar huis te gaan. Daarom had je brood bij je. Geen drinken en van schoolmelk was toen nog geen sprake. We hadden onderweg wel een watertappunt bij stalhouderij Houdijk op de Nieuwe Markt. Daar mochten de boeren van de Bloemendaalseweg zondag hun paard en wagen stallen. Voor de jongens van de Bloemendaalseweg had hij een emaillen beker bij de kraan opgehangen en dan konden wij wat drinken. Andere jongens werden weggejaagd.'

Vrijheid

'Je kon tussen de middag kiezen: op school blijven of naar buiten. Je mocht niet halverwege bedenken dat je toch liever de straat op wou, maar er was een ontsnappingsmogelijkheid. Aan de achterkant van het schoolplein was een schutting die een schooljongen wel 'aankon'. Dan kwam je op het terrein van brandstoffenhandel Dessing en daarvandaan kon je de Oosthaven op. Er was dus een soort 'overblijf', maar je moest jezelf vermaken. Ik vond dat saai, dus als het even kon, ging ik met vrienden de straat op; kijken waar iets te doen was. Vaak gingen we de Kees Faessens Rolwagensteeg in, via de Groeneweg naar de Geuzenstraat of de Baan. In dat buurtje waren meerdere pottenbakkers. Ze waren na de oorlog in bouwvallige huisjes getrokken. Na de Bevrijding was er grote vraag naar huishoudelijk aardewerk. Meestal kochten ze bij Prins een elektrische oven die van sloopmateriaal was gebouwd. Dan gingen ze voor zichzelf lampenvoeten, zeepbakjes en dergelijke maken, al of niet gedecoreerd. Bij die huisjes stond altijd de deur open. Je zag ze aan het werk met handdraaien of gieten. Interessant was ook het huisje van Olieroek, die ik kende van de Bloemendaalseweg. Hij handelde in konijnen en kippen die hij vervoerde op een grote transportfiets. Wat hij niet verkocht had, gooide hij in zo'n klein huisje achter de deur. Daar stonk het verschrikkelijk. Gouda had toen nog kleindierenmarkt bij de Agnietenkapel. Om half twee begon de school weer. Vaak kreeg ik dan slaap. Door de hoge ramen aan de straatkant zag ik de duiven van bakker Verburg heen en weer vliegen. Wat voelde ik me gevangen! Weer kreeg ik die gedachte: zorg ervoor dat je vrij bent. Je wilt weten hoe zich dat later geuit heeft? Misschien niet altijd op een consequente manier. Het manifesteerde zich bijvoorbeeld in het feit dat ik het bij een baas, maar ook bij een vereniging nooit lang uithield. Al mijn broers gingen voetballen bij DONK, maar ik zag daar niets in. Klarinet spelen bij Caecilia heb ik ook een blauwe maandag gedaan. Ik oefende wel thuis, maar was nog niet goed genoeg om mee te marcheren. Toen moest ik met een lantaarntje op een stok mee gaan lopen. Waar zagen ze me voor aan? Nog geen jaar ben ik op de padvinderij geweest. Die kwam bij elkaar in de Peperstraat. Dan moest je voor de Vergadering van gelovigen een steegje in. Ze hadden bossen aan regels en voorschriften waar ik het nut niet van inzag; denk aan het groeten en het appel. Het gekke is dat ik wel met plezier in militaire dienst ben geweest en daarna bij de politie ben gaan werken. Orde en netheid zijn voor mij geen vreemde begrippen, als ik begrijp waar de regels toe dienen. Je kunt niet alles op zijn beloop laten en je moet ook durven handhaven. Eén verband ben ik altijd trouw gebleven: de vakbond. Rechtvaardigheid vind ik belangrijk en geen willekeur. Mensen die het voor het zeggen hebben, neigen ertoe het meest met hun eigen belang rekening

te houden. Dat geldt ook voor werkgevers. Om onredelijkheid te bestrijden heb je een vakbond nodig. Meepraten doe ik graag. De baten en lasten moeten redelijk verdeeld worden. Is dat niet zo, dan kaart ik dat aan. Ik denk dat er best mensen zijn die mij een lastpak vonden. Toch kan ik in het algemeen goed met mensen omgaan, welke achtergrond ze ook hebben.'

Keramiek op de Ambachtsschool

'Met twaalf jaar en acht maanden kon ik naar de Ambachtsschool aan de Graaf Florisweg. Dat was dus in 1950. Daar deed ik twee jaar de dagopleiding keramiek. Gouda was toen het centrum van dat ambacht. Als kind probeerden we thuis al knikkers te bakken van de klei die overbleef bij het schoonmaken van witlofpenen op de Grote Bothlocatie. De fabricage van Gouds plateel was op haar hoogtepunt. Na twee jaar op school ging je ervaring opdoen bij tientallen bedrijven. Dat ging onder de strenge leiding van de heren De Jong en Troost. Mijn eerste echte baan was als modelleur bij Jo Vink, die in een serre zat van een pand achter de Van Swietenstraat. Dat leverde 13 gulden in de week op. Met een bakfiets van Poldervaart bracht ik spullen rond. Gietmallen moesten tijdig geleverd worden aan de pottenbakkers, want die kunnen slijten. Elke paar jaar ben ik van bedrijf gewisseld. Ik lette op variatie en op het loon. Niet alleen modelleren, maar ook plateelschilderen.

Bij Van der Kist aan de Raam zou ik 15 gulden krijgen, maar in het eerste loonzakje zaten er maar twaalf. De reactie: "Ja, jongen, dat was bruto." Dat hadden ze moeten zeggen, vond ik, dus ik wou gelijk opstappen. Toen bleek 15 netto toch ook te kunnen. Ik zal de pottenbakkers maar niet allemaal noemen, maar AdJoKa aan de Nieuwehaven schiet me te binnen en natuurlijk Goedewaagen, waar Jo Korevaar mijn baas was. Bij Goedewaagen sloot ik me gelijk aan bij de KAB, de katholieke arbeidersbond. Dat werd ook meteen gevraagd: ben je van het NVV, de christelijke of de katholieke bond? Cees Vesseur, de grote man achter Caecilia, zat in de Ondernemingsraad. Hij inspireerde me om mijn mond open te doen als er iets niet in orde was. Ik merkte echter dat ik

Kees als plateelschilder bij Fa. Van der Kist (collectie-Moerings)

geen zitvlees had. Bij Goedewaagen werkten ze met het zogenaamde Bidault-systeem, waarbij je punten kreeg als je een bepaald aantal handelingen had verricht. Ik was niet een heel goede schilder, maar wel een snelle. Ik had de benodigde punten halverwege de middag al gehaald. Mijn collega's en de bond waarschuwden me: als je zo doorgaat, gaat Goedewaagen omlaag met de verkoopprijs en moeten we allemaal zo snel werken. Mijn belangstelling ging uit naar wat er buiten gebeurde. Thuis zag ik elke dag politieagent Hillegers langs fietsen, op weg naar het postbureau rijkspolitie in Reeuwijk. Weer die zweem van vrijheid die me trok. Het beeld dat ik had van zijn werk, de zweem van vrijheid, sprak me aan. Ik ging informeren op het kantoor van de Rijkspolitie te Water aan het Regentesseplantsoen. De reactie was positief, inclusief de waarschuwing dat het gebrek aan algemene ontwikkeling een drempel zou kunnen worden.'

Marechaussee, politie en gevaarlijke stoffen

'De oproep voor militaire dienst kwam eigenlijk als een bevrijding. Ik zag het niet zitten om mijn hele leven zittend door te brengen in het aardewerk. Ik was lichting 57-1. Bij de keuring heb ik meteen mijn verhaal gedaan en er werd geluisterd. Ik mocht dienen bij het wapen der Koninklijke Marechaussee. Eerst acht maanden opleiding in Apeldoorn, waaronder – niet mijn favoriete bezigheid

Kees bij de Koninklijke Marechaussee 1958 (collectie-Moerings)

– het leren bajonetvechten. Er zat veel studie wets- en rechtskennis bij. Het werk op de brigade Nunspeet beviel me prima en ook het patrouillerijden op de brigade Utrecht. Wat me niet beviel, was de leegloop in de kazerne. Van nietsdoen word ik gek.

De marechaussee was weer een goede opstap naar de politie. Ik kon aan de slag bij de gemeentepolitie van Den Haag. Ik ging niet meer thuis wonen, maar in pension. Van 1959 tot 1965 was ik politieman. Laat ik maar eerst het verhaal van die ambtelijke loopbaan uit vertellen, maar onthoud dat ik de wereld van het Gouds plateel nooit verlaten heb. Eigenlijk had ik twee banen. Ik kom daarop terug. In Den Haag werd ik op een bepaald moment gevraagd om bij de afdeling gevaarlijke stoffen van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat te komen werken. Ze hadden een tekort aan praktische mensen. Het belang van de chemie kwam op, de wetgeving werd nieuw opgezet, maar er was te weinig kennis van de opsporing van overtredingen. Explosieve stoffen hoorden erbij, vuurwerk, enz. Als je op zo'n departement 'laag' begint, ga je je rot werken om indruk te maken. Niet alleen gewoon je werk doen, maar ook erbij studeren. Ik heb het uiteindelijk gebracht tot districtschef van het Rijnmondgebied, dus inclusief de Rotterdamse haven. Met die baan ben ik in 1993 gestopt. Twee diensten moesten fuseren, niet iedereen kon herplaatst worden. Toen er geen functie beschikbaar kwam die me aantrok, heb ik alsnog gekozen voor een 55+-regeling. Dat was even moeilijk, maar ik heb er geen spijt van gehad. Ik kon me volledig wijden aan mijn nevenactiviteit, de keramiekgrossierderij die officieel op naam stond van mijn vrouw Joke.'

Gezin en terug naar Gouda

'Joke kwam in 1955 in beeld. Ze was een dochter van banketbakker Van Haaften aan de Tiendeweg. De eerste ontmoeting was in 't Grendeltje aan de Tiendeweg hoek Zeugstraat. Jan de Frankrijker was een vriend van mij. Zijn vader had een fietsenzaak aan de Spoorstraat. Zijn zusters Annie en Lenie hadden een vriendin, waar ik mijn oog op liet vallen. Dat was al op dansles bij Holthuysen. Joke was gewoon de mooiste en dat is ze nu nog! Bij De Frankrijker hadden ze thuis een platenwisselaar en daar werd het dansen voortgezet. Op zondagmiddag gingen we ons bekwamen in de jive. Ik weet nog dat Joke op de fiets meereed over de Ridder van Catsweg, zittend op de stang.

Huwelijk Kees en Joke 1960 (collectie-Moerings)

Begin 1960 zijn Joke en ik voor de wet getrouwd. Dat was een voorwaarde om in aanmerking te komen voor een woning. Toen we een tweekamerflatje in Den Haag kregen toegewezen, zijn we voor de kerk getrouwd. Dat is voor ons – hoewel we nooit meer naar de kerk gaan – de echte trouwdatum. Gouda begon toch te trekken en het lukte een vrijstelling te krijgen van de eis van economische gebondenheid, waardoor wij het huis aan de Wethouder Venteweg 47 konden betrekken. Die behoorde op dat moment net tot de gemeente Gouda. Ik denk dat we daar van 1967 tot 1974 hebben gewoond. Dochter Yvette is er geboren. Daarna zijn we nog drie keer binnen Gouda verhuisd. We hebben zelf een huis laten bouwen op Waterkers 40, maar voordat dat klaar was, hebben we een jaar op Rietzoom 44 gewoond. Die huurhuizen konden ze op dat moment niet kwijt en vriend Jan de Frankrijker had connecties bij de woningbouwvereniging. Inmiddels wonen we alweer 19 jaar hier aan het Beemdgras. Dat huis dateert uit dezelfde tijd als het huis dat we zelf hadden laten bouwen, maar het lag een stuk gunstiger qua groen, zonligging en verkeerslawaai. Dat het veel achterstallig onderhoud had, was geen probleem, want ik had broers in de bouw die graag wilden helpen. De verhuizing was ook ingegeven door de Ziekte van Kahler, beenmergkanker, die zich in 1995 manifesteerde. Ik zie er misschien gezond uit voor iemand van 82. Dat is niet vanzelf gekomen. Mijn leefwijze is enorm gewijzigd. Na de behandeling in de Daniël den Hoedkliniek ben ik overgeschakeld op een Moermandieet: geen vlees, geen zoet, geen zout. Dat dieet is inmiddels wat minder streng, maar ik hou eraan vast. Door die overwinning op de ziekte sta ik anders in het leven. Niet minder actief, maar wel genietend van iedere dag.'

Terug naar het aardewerk

'Zelfs toen ik in militaire dienst was, bleef ik in het weekend als bijverdienste actief als plateelschilder, meestal voor AdJoKa. Ad en Jo Reparon – Karelse was uit het bedrijf – zaten inmiddels in een groot pand aan de Zeugstraat. Mijn broer Adrie was ook begonnen in het aardewerk. Eerst maakte hij thuis vooral asbakjes. Daarna ging hij aan de slag bij de gebroeders Stoppelenburg die aan de Raam een pottenbakkerij hadden. Adrie was een vakman, die voor zichzelf ging beginnen. Hij betrok een bouwvallig pand aan de Hovenierskade en begon met de productie van bloemenvaasjes. De grossiers kwamen bij hem langs om artikelen te bestellen. Ik zag in Den Haag een afzetmarkt, maar pakte het anders aan. Ik ging de bloemisten langs met een tas met monsters. De bestellingen ventte ik zelf uit. Dat kon omdat ik bij de politie vaak nachtdienst had, waardoor ik vaak overdag op pad kon. Adrie en ik waren overigens volledig eigen baas, producent en handelaar. Later kocht ik ook keramiek bij andere Goudse pottenbakkers. Om snel te kunnen leveren, huurde ik in Scheveningen een zolder voor opslag. Ik werd zelf grossier.

Toen Joke en ik weer in Gouda kwamen wonen, is die handel afgebouwd. Ik ging zelf aardewerk maken. Het schilderen gebeurde eerst thuis aan de keukentafel, in het huis aan de Waterkers maakte ik in de garage een werkplaats. Voor het bakken ging ik aanvankelijk naar een grote pottenbakkerij, bijvoorbeeld naar De Raaf aan de Graaf van Bloisstraat. Het pijpmaken is later begonnen, toen de tijd van het handmatig schilderen voorbij was. Het zeefdrukken kwam op, eerst op tegel, later op de Goudse pijp. Het ging goed met de eigen zaak, die op naam stond van Joke: 'Ceramiek en kunstnijverheid Terra Cotta'. Later is het omgezet in de Goudse Tegelmakerij & Goudsche Pijpenmakerij De Witte Kees. De kasboeken

Inschrijving Terra Cotta K.v.K. 1964 (foto: Nico J. Boerboom)

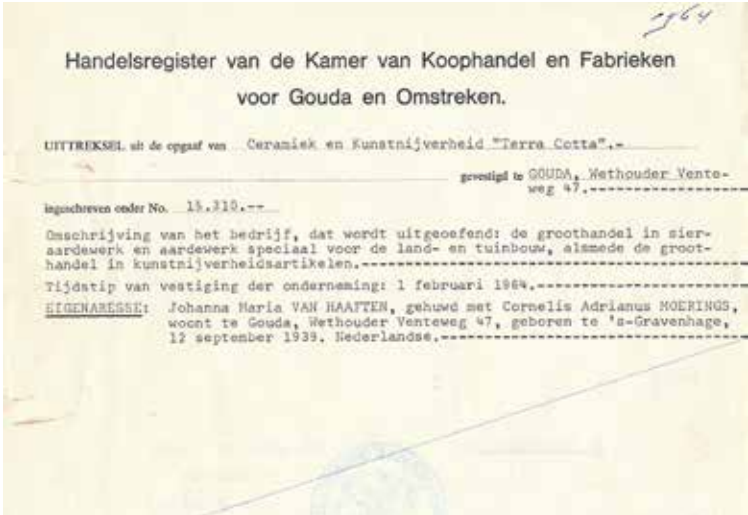
1964

Handelsregister van de Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Gouda en Omstreken.

UITTREKSEL uit de opgaaf van Ceramiek en Kunstnijverheid "Terra Cotta".-

gevestigd te GOUDA, Wethouder Venteweg 47.----------

ingeschreven onder No. 15.310.--

Omschrijving van het bedrijf, dat wordt uitgeoefend: de groothandel in sieraardewerk en aardewerk speciaal voor de land- en tuinbouw, alsmede de groothandel in kunstnijverheidsartikelen.----------

Tijdstip van vestiging der onderneming: 1 februari 1964.----------

EIGENARESSE: Johanna Maria VAN HAAFTEN, gehuwd met Cornelis Adrianus MOERINGS, woont te Gouda, Wethouder Venteweg 47, geboren te 's-Gravenhage, 12 september 1939, Nederlandse.----------

Bedrijfslogo www.goudschepijpenmakerij

heb ik bewaard. De grootste order was van Opel-dealer De Jong, bijna 17.000 gulden. Het geld kreeg ik vlak voor ze failliet gingen.

Met het verdiende geld had ik pandjes gekocht in Gouda. Mijn broers Joop en Jan staken er bij de verbouwing ook geld in. Het waren er vier: in de P.C. Bothstraat, in de Graaf van Bloisstraat en twee op de Kuiperstraat. Die huisjes werden op een openbare veiling in zaal Kunstmin verkocht: eerst bij opbod en dan bij afslag; heel spannend altijd. Het ging om oude pandjes, waarvan de eigenaar de hypotheeklasten niet meer kon opbrengen. Tevoren van binnen bekijken was er meestal niet bij en een hypotheek afsluiten ook niet. Je moest durven gokken en kunnen beschikken over handelsgeld. Dat heb ik van mijn vader geleerd.

Werkplaats Kuiperstraat 47 (foto: Gert Jan Jansen)

Het pandje aan de Kuiperstraat 47, gekocht in 1985, heb ik ingericht als werkplaats. Er is een nieuwe kap op gekomen en ik heb muurankers aan laten brengen. Riolering was er ook niet. Daar heb ik veel tegels gebakken met een tekst erop, serieproductie. Ik kocht het liefst partijen 'tweede keus', want na bewerking zat daar meer marge op. Voor de lange pijpen had ik een speciale oven nodig, een die meer breed dan hoog was. Dat was een unieke pottenbakkersoven, in hun vrije tijd gemaakt door bekenden bij Schieland Broere aan de Schielands Hoge Zeedijk. Tot pakweg 2010 heb ik daar aan de Kuiperstraat gezeten.'

Slot

'Mag ik het tot slot even hebben over het ambacht van het pijpmaken? Ik ben weer een half jaar bezig, terwijl

Door Kees Moerings gebakken tegel (foto: Nico J. Boerboom)

ik al twee keer gestopt was en het gereedschap van de hand had gedaan. Ik zou zo graag willen dat het vak blijft bestaan. De Goudse pijp is een stukje erfgoed dat over de hele wereld bekend is. Misschien wel een miljard zijn er in Gouda gemaakt. Toeristen vragen er vaak naar, maar echte productie is er niet meer. Toen mijn broer Adrie overleed, werd er al geschreven dat het voorbij was, maar toen is Dick van Maanen nog een aantal jaren actief geweest in De Waag. René en Eric Boot van de Drietand BV maken nog wel eens een 14cm-pijpje, maar de echte 50cm-pijp, zoals ik die in november heb aangeboden aan de nieuwe burgemeester, maakt niemand meer. Economisch gezien is dat te begrijpen. Je kunt met pijpmaken alleen geen boterham verdienen. Het kan misschien overleven als er een constructie komt waarin mensen het als hobby doen, die hun kosten vergoed krijgen en waarvoor de afzet geregeld wordt. Ik ben graag bereid al mijn kennis over te dragen aan liefhebbers. Laten we er niet te lang mee wachten: jullie kennen mijn leeftijd.'

De lange pijp (foto: Nico J. Boerboom)

Kees Moerings in zijn huidige werkplaats (foto: Nico J. Boerboom)